

[Starcke.]

staar og venter paa at betale ham tilbage, hvad hans politiske Pen har tilføjet dem af sviende Saar. Det var jo det, man gjorde ved Prien. Man udleverede ham til Englænderne, for at de kunde gemme ham et eller andet Sted i Tyskland. Og hvorfor? Blot fordi hans politiske Virksomhed mishagede og generede Socialdemokratiet i Danmark.

En ren og skær politisk Forfølgelse af en anderledes tænkende, anderledes skrivende og anderledes talende politisk Emigrant. Da man spurgte Justitsministeren, nægtede han at svare, eller ogsaa sagde han, i Strid med Sandheden, at han ikke kendte noget til det. Han havde selv givet Ordre til at arrestere Emigranten; højst sandsynligt blot fordi Ministerchefen ønskede det.

I „Sorø Amtstidende“ for den 14. Maj udtaler Justitsministeren, at Henri Prien er en særdeles uønsket Person i Danmark.

„Han var en Eventyrer og en Svindler, han skabte Uro og vilde ikke den danske Stat noget godt. Det er rigtig nok, at han har søgt om at faa Opholdstilladelsen forlænget, og han har ogsaa søgt om at opnaa Indfødsret, men den Begrundelse, han gav for sin Ansøgning, viste sig ikke at holde Stik. Han fortalte, at han var flygtet fra Tyskland, fordi han var forfulgt Socialdemokrat, medens han i Virkeligheden var Kommunist. Her i Danmark opnaaede han da ogsaa ret hurtigt Kommunisternes saakaldte „Røde Hjælp“, og til Gengæld herfor skulde han saa forpligte sig til at arbejde for Givernes Sag. Der er mange Mennesker, der anfører i deres Protester, at Prien har udført et stort Arbejde for Sydslesvig. Dertil vil jeg sige, at det er min faste Overbevisning, at Prien kun har arbejdet for den Sag, fordi han paa et ret tidligt Tidspunkt saa, at der var Penge i den. Han havde en forbløffende Evne til at snakke, og der er heller ikke saa faa godtroende Mennesker, særlig paa Randerseggen, der har taget hans Ord for gode Varer og har givet ham Penge, for hvilke han dog sjældent har kunnet aflægge Regnskab“.

Forudsat at den højtærede Justitsministers Udtalelser er gengivet rigtigt, og jeg har ikke set noget Dementi af dem, saa er det haarde Anklager, Justitsministeren her retter: Svindler, Kommunist, Uhæderlighed med betroede Pengemidler — Anklager, som Befolkningen og det høje Ting har et rimeligt Krav paa at faa dokumenteret. Vilde det ikke have været fair, hvis den

højtærede Justitsminister havde fremført disse Anklager, medens Prien endnu var i Landet og havde Mulighed for at forsvare sig i Stedet for at vente, til man først havde lukket Munden paa ham?

Det oplyses nu, at Henri Prien har anlagt Sag mod den højtærede Justitsminister for offentlige Injurier og Bagvaskelse. Man kan forstaa det Synspunkt hos Regeringen, at naar en politisk Emigrant faar Opholdstilladelse her i Landet, maa man forvente, at han viser en vis Tilbageholdenhed med Hensyn til politisk Arbejde og med Hensyn til Angreb paa Landets Regering, og at man, hvor denne Forventning ikke holder Stik, overvejer ikke at forlænge hans Opholdstilladelse; men at man derefter sender ham ud af Landet og tilbage til det Land, hvorfra han af politiske Grunde er flygtet, hvor han havde mistet baade borgerlige og politiske Rettigheder, og hvor Besættelsesmagten kunde forventes at ville behandle ham med Strengthed, eventuelt med Straf, uden at give ham Lejlighed til at udnytte de Muligheder, han havde til at komme til Norge, til Sverige eller til den amerikanske Zone, dette er en saa opsigtsvækkende Handling, at man gerne vilde have en Forklaring. Folk, der kender Henri Prien godt, indrømmer, at han ofte har en voldsom Udtryksform, at han er en kænket Personlighed, at han er en brændende Individualist, maaske fanatisk, at han i sin Socialisme maaske mere hælder til den anarkistiske Side end til den ortodokse Side. Men alt dette er kun hans personlige Kanter og vedrører ikke selve det reelle Indhold i hans hidtidige politiske og menneskelige Virksomhed.

Denne Forespørgsel har altsaa til Hensigt at give den højtærede Justitsminister en Lejlighed til at forelægge sit Materiale for det høje Ting og for det danske Folk og give en Forklaring, som man hidtil har savnet.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Alerede i det 18. Aarhundrede har to Stater i Europa, hvis Styreform ikke var enevældigt Monarki, Schweiz og Storbritannien, gæstfrit modtaget fremmede, som var udsat for Forfølgelse af politiske Grunde i deres enevældigt styrede Hjemland. Heraf har der udviklet sig det noget uklare Begreb om Asylretten, som i sin Oprindelse maa forstaas saaledes, at det er folkeretligt anerkendt, at enhver suveræn Stat kan vægre sig ved at efterkomme en Anmodning fra en anden Stat om Udlevering af en Flygtning som sigtet for en politisk Forbrydelse